

A scenic landscape featuring several olive trees with dense green foliage. In the foreground, a low stone wall made of irregular, light-colored stones runs across the frame. The ground is covered in dry, golden-brown grass or straw. The background shows a hilly, sunlit area with more trees and a clear sky. The overall atmosphere is warm and natural.

NIET MIJN WIL

A. E. Knoch

Niet MIJN wil!

God bewerkt in het universum alles in overeenstemming met de raad van Zijn wil (Ef. 1:11). Maar dit feit maakte Paulus pas bekend, nadat hij eerder in het kort het geheimenis van Christus onthuld had (Ef. 1:9 en 10), waaruit blijkt dat Christus in de laatste afsluitende eon (het afsluitende tijdperk) het hele universum naar een climax zal brengen, zal doen culminereren (letterlijk: op-hoofden)¹. Zonder deze onthulling zou die geweldige verklaring in Ef. 1:11 moeilijk te begrijpen zijn. Alleen als wij de belofte geloven, dat God de huidige chaos tot een einde zal brengen en alles aan de heerschappij van Zijn Gezalfde onderschikken, kunnen wij zien, dat de tegenwoordige wanorde aan Zijn wil ondergeschikt is. Menselijk bekeken is er thans veel wat compleet uitzichtloos en tegen Gods wil lijkt te zijn, zodat men zou kunnen aannemen, dat alles in tegenstelling tot Gods bedoeling door Satan geregeerd wordt.

Het is van het grootste belang, dat wij de betekenis van het woord raad (of: raadsbesluit) niet over het hoofd zien. De wereld is nu volstrekt niet in harmonie met de wil van God, maar wèl met het *raadsbesluit* van Zijn wil. Om Zijn verborgen bedoeling uit te voeren gebruikt God in Zijn wijsheid de tegenstand tegen Zijn geopenbaarde wil. De krachten van het kwaad werken Zijn wil tegen, maar desondanks zijn die het juiste middel om Zijn voorgenomen doel te bereiken. Mensen denken dat zij zich tegen God kunnen verzetten of Hem minachten. De ergste misdaad, die de mens ooit tegen Hem beging, was de kruisiging van Zijn Christus. Deze daad was zeker in strijd met Zijn wil. Toch was zij volgens Zijn duidelijke raad (Hand. 4:26-28). In plaats van de voortgang van Zijn plan te verhinderen, hielp deze misdaad Zijn plan als geen ander. Dat geldt voor alle tegenstand tegen de geopenbaarde wil van God. Hij brengt deze steeds in overeenstemming met Zijn raad en Hij zal hem altijd voor het bereiken van Zijn bedoelingen inzetten.

We moeten erop letten, dat Christus uitsluitend aan de positieve kant van het plan van God werkt. Zijn daden stemmen overeen met Gods geopenbaarde wil. Satan en alle invloeden die van hem uitgaan, dienen alleen de destructieve kant. Zij vervullen Gods raad door gericht te zijn op verzet tegen zijn wil. Christus' wil daarentegen is in volkomen harmonie met de wil van Zijn Vader. In de toekomstige eon der eonen zal Satan verbannen zijn en Christus het gekroonde Hoofd van de schepping. Dan zullen de wil van God en het raadsbesluit van Zijn wil niet langer van elkaar verschillen. Dan zal zijn voornemen om zijn plannen te verwezenlijken ook geen weerstand meer vergen. Onder de zegen brengende heerschappij van de Zoon van God is het kwaad voor de openbaring van Zijn wezen en Zijn liefde overbodig geworden. Zijn wil zal dan zonder beperking uitgevoerd worden.

¹ Grieks: *ana kephalaioō*, letterlijk op-hoofden

Christus volgt Gods wil.

Het is voor ons thema noodzakelijk te beseffen, dat Christus niet actief verbonden is met Gods fundamentele voornemen. Hij weet ervan, maar neemt niet actief deel aan de planning of aan de uitvoering ervan. Een gebeurtenis gedurende Zijn dienst maakt dat voor ons duidelijk. Toen de steden, waarin de meeste van Zijn machtige daden plaats vonden, zich niet bekeerden, was Hij niet teleurgesteld, maar loofde God, terwijl Hij zei: *“Ik belijd U van harte Vader, Heer van de hemel en van de aarde, omdat U deze dingen verbergt voor wijzen en intelligenten en ze onthult aan onmondigen. Ja, Vader, dat het zo een welbehagen geworden is voor U”* (Matt. 11:25,26, NCV). Onze Heer verborg Zijn woorden niet voor de mensen. Hij volgde de wil van God, door ze bekend te maken. Hij onthult wat God verborgen had. God en Zijn Zoon werken verschillend, hoewel ze één zijn. Christus verandert niets aan de manier, waarop Hij werkt, om deze met het handelen van God in overeenstemming te brengen. Hij conformeert Zich en brengt hulde aan Zijn Vader, richt Zich in Zijn handelen echter steeds naar de geopenbaarde wil van God, de uitwerking van het raadsbesluit of voornemen van de Vader blijft in het verborgene. Zo gezien is Christus slechts aan één kant van Gods handelen actief werkend.

Een van de meest verbazingwekkende en onthullende feiten betreffende Christus, is het volledig afzien van het doorzetten van Zijn eigen wil. Het enige menselijke Wezen, dat in staat was handelingen volkomen volgens Zijn eigen wilsbesluit uit te voeren, ziet totaal af van dit voorrecht. Geen enkele keer deed Hij iets volgens Zijn eigen wil. Steeds was Hij in volledige overeenstemming met de wil van God, zodat Hij nooit gespannen of in verzet was tegen Zijn Vader. De wil van onze Heer had zijn oorsprong in God, nooit in Hemzelf.

Gedurende Zijn hele aardse dienst verwachtte Hij nooit, dat men Zijn wil opvolgde. Het was Zijn taak de wil van een Ander te vervullen. Toen Hij in deze wereld kwam, zei Hij: *“Zie, Ik kom ... om Uw wil te doen, o God!”* (Hebr. 10:7). Dit was en is een van Zijn meest genadevolle en heerlijke eigenschappen. Laten wij Hem dit nooit ontzeggen, door Hem volkomen met de Vader gelijk te stellen, want anders kunnen wij de hele grootheid en heerlijkheid van de Vader evenals van de Zoon slechts vaag begrijpen. De Christus van God is niet voorstelbaar met eenzelfde krachtige wil als die van de Vader. Welke van alle bijzondere eigenschappen van de Godheid zou overtuigender zijn dan een onwrikbare wil? Wij mensen zijn altijd geneigd anderen te beoordelen naar de mate, waarin zij zich kunnen doen gelden. Zo verwacht men ook van de Godheid, dat Deze beslissingen kan nemen en in staat is Zijn wil door niets in de war te laten brengen. Voor God geldt dit, maar niet voor Christus.

“Niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede”, dat is Zijn houding, die zo schitterend de relatie tussen de wil van Christus en de wil van Zijn God onthult. Deze houding staat in scherp contrast met onwetende hoogmoed van simpele mensen, van wie hun geschreeuw luidt: *“Ik wil, wat ik wil, als ik dat wil!”* Christus had begrepen, dat het in een universum, dat geregeerd wordt naar de raad van Gods wil (Ef. 1:11), slechts ruimte is voor één wil, die van de Allerhoogste. Christus Zelf verklaarde, dat Zijn eigen wil niet de allerhoogste is. Toen Hij

een keer niet in volle overeenstemming met de wil van God was, toen boog Hij Zich onder die wil. Bij het gebed op de olijfberg toont Hij duidelijk Zijn houding. Als de uitvoerder van Gods wil en als Zijn representant was Hij met Zijn wil in harmonie met die van Zijn Vader. Maar toen Zijn tijd gekomen was om als de Redder te lijden, moest Hij Zijn eigen wil aan de wil van God onderschikken.

Het hebben van een wil is niet uitsluitend een eigenschap van de Godheid. Vermoedelijk bezitten alle wezens met waarnemingsvermogen in een bepaalde mate het vermogen tot wilsvorming. Toch is geen van hen in staat zijn wil uit te voeren buiten de maatstaf, die God voor hen heeft vastgesteld. De wil van God is absoluut en overwint uiteindelijk altijd. Zijn wil zou zich nooit aan een andere wil onderwerpen. Christus, die Zijn wil met het voornemen van Zijn Vader afstemt, is als God, maar niet God Zelf. Het feit, dat Hij Zich naar een Ander schikt, is het bewijs, dat Zijn wil niet de allerhoogste is.

Christus zocht niet Zijn eigen wil.

Het overtuigende bewijs, dat Christus niet beweerde de gebeurtenissen Zelf te regelen, ook niet in de Hem toegewezen dienst in nederigheid op aarde, wordt gevonden in Zijn herhaalde verzekeringen, dat Hij niet Zijn eigen wilsbesluiten volgde. *“Ik kan niet iets vanuit Mijzelf doen.... omdat Ik niet Mijn wil zoek, maar de wil van Hem, Die Mij gezonden heeft”* (Joh. 5:30, NCV), antwoordde Hij de Joden, die Zijn zending als Messias betwijfelden. De Gezalfde is niet Zelf de Godheid, die de loop van de geschiedenis zou bepalen. Hij is Degene, die de aanwijzingen uitvoert van Hem, Wiens wil de hoogste is. Johannes leert ons hierover: *“... want Ik ben afgedaald vanuit de hemel, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil van Hem Die Mij gezonden heeft”* (Joh. 6:38, NCV). Dat Hij een eigen wil had, die onafhankelijk van de wil van God was, blijkt uit de al geciteerde teksten. Zijn wil is echter altijd in volmaakte harmonie met die van de Vader, zodat er volkomen eenheid is wat betreft de uitvoering. Er kwam echter een moment, waarop de wil van de Zoon niet met die van de Vader overeenstemde. Met het buitengewone lijden aan het kruis voor ogen, schrok Zijn ziel terug en Zijn wil kon zich niet zonder meer onderschikken. In dit licht zouden wij Zijn uitroep in Gethsémané zien: *“Vader, indien U de bedoeling hebt, draag deze beker van Mij weg! Bovendien laat niet Mijn wil, maar de Uwe gebeuren!”* (Luc. 22:42, NCV). De aanstaande vreselijke doodstrijd, die op het pad lag dat door de vader voor hem was bestemd, was in strijd met zijn wil; want de wil van de Zoon was geheel gericht op eenheid met de Vader. Hij schrok terug voor de donkere schaduwen, die Hem van de gemeenschap met Zijn God en Vader zouden scheiden. Hij bevond Zich aanvankelijk nog buiten de wil van Zijn Vader voor Hem. Maar Hij leerde gehoorzaamheid en onderschikte Zich.

Hier zien wij het duidelijkst het verschil tussen Zijn wil en de wil van God. Voor God was het onverenigbaar met Zijn wezen om te zeggen: *“niet Mijn wil!”* Als Hij had toegegeven en de uitvoering van Zijn plan teruggetrokken, dan was de reddingsdaad voor het heelal niet tot stand gekomen. Het bedoeling van Zijn schepping en het einddoel ervan zouden dan mislukt zijn. Het offer moest gebracht worden, anders had de zonde de Godheid ontroont. De hoop

van het gehele heelal hing op dit tijdstip af van de onverzettelijkheid van de wil van God. En tegelijk was de verwachting van de hele schepping afhankelijk van de beïnvloedbaarheid en volgzzaamheid van de wil van Christus. Het was noodzakelijk, dat, net zoals de Zoon gehoorzaamde, de Vader onverzettelijk bleef. De heerlijkheid van God bestond in Zijn onomstotelijke besluit; de heerlijkheid van de Zoon bewerkte Zijn onderschikking.

Redding door onderschikking.

Slechts weinig gelovigen hebben de diepe betekenis van de onbaatzuchtige uitroep begrepen: *“...laat niet Mijn wil, maar de Uwe gebeuren!”* (Luc. 22:42, NCV). Door alle eeuwen heen geeft deze belijdenis de heerlijkheid van Christus weer. Vóór Zijn menswording, evenals gedurende Zijn aardse leven, in Zijn opstandingsheerlijkheid, als ook in de uiteindelijke overgave door Hem van het wederzijds verzoende heelal aan de Vader, schikt Hij Zich steeds naar de wil van een Ander: die van Zijn Vader. Komt dit overeen met de absoluteitheid van een Godheid? Helemaal niet! Bij die ene gelegenheid, toen de wil van de Zoon niet samenviel met de wil van Zijn Vader, hield Christus toen vast aan Zijn eigen wil, zoals God dat deed? Beslist niet. Ook bij deze bijzondere gelegenheid onderschikte Hij Zijn wil aan die van Zijn Vader. Deze onderschikking van de Zoon, die vol wijsheid en inzicht was, brengt echter redding voor het ganse heelal. Ze stilt alle verlangens voor een gekwelde schepping en schenkt permanente vrede en blijvende verkwikking voor ieder mensenhart. Hem zij daarvoor de dank en de lof!

A.E. Knoch
U.R. 4/2019